

Sfințenia – explicată pe exemplul lui Iuda

Ioan 13

David Willoughby Gooding

© SoundWords, Online începând de la: 01.05.2023, Actualizat: 01.05.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Esența sfințeniei

Prima lecție importantă în școala lui Hristos, în ceea ce privește sfințenia, a început cu o lecție puternică, ilustrativă din punct de vedere simbolic. Hristos a spălat picioarele ucenicilor Săi. Apoi, a doua lecție importantă trebuia să constea dintr-o a doua acțiune simbolică, deosebit de importantă: Hristos i-a dat lui Iuda bucata de pâine înmuiată. Faptul acesta a urmărit două lucruri: în primul rând, El l-a identificat fără echivoc pe trădător și în al doilea rând, El a demascat felul păcatului său.

Primul motiv pentru Ioan ca să noteze această întâmplare este, fără îndoială, faptul că ea a avut într-adevăr loc. Dar evenimentul se preocupă de o lecție general valabilă, pe care noi trebuie s-o învățăm, în mod deosebit în acest moment, la cursul nostru despre sfințenie. Semnificația ei este aceasta: spălarea picioarelor ucenicilor de către Domnul ne-a învățat, că de la adevărații credincioși se așteaptă ca ei să se „curățească pe ei înșiși de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu” (2. Corinteni 7.1). Deci, dacă pornim de aici, că trebuie să năzuim în viața noastră practică să devenim permanent tot mai sfinți – cum putem să facem noi aceasta dacă nu avem o idee precisă despre ce este sfințenia, și anume, nu numai care concepții și fapte sunt sfinte, ci care sunt esența și nucleul sfințeniei?

Un fel de a cunoaște esența unei chestiuni este de a lua în considerație contrariul. Învățăm să prețuim frumusețea cu atât mai mult, de exemplu, dacă ni se arată ce este murdăria. Devenim conștienți în mod deosebit de sănătate, dacă ne pierdem sănătatea și ne îmbolnăvim. Deci, care este contrariul sfințeniei? *Păcatul, firește*, spune cineva; și, normal, aceasta este cu siguranță adevărat, dar păcatul ajunge la exprimare în feluri diferite. Ca opus al dreptății, de exemplu, păcatul, conform Bibliei, în 1 Ioan 3.4, este nelegiuirea. Aceasta înseamnă că trăim o viață în totală indiferență față de Legea lui Dumnezeu, ca și când Legea lui Dumnezeu nu există. Dar atunci, ce este păcatul ca opusul sfințeniei? Aceasta ne-o va arăta Domnul Isus acum. Prin aceea că trădătorul Iuda este identificat și felul păcatului său este demascat riguros, Domnul ne face să vedem ce este esența nelegiuirii. Potrivit cu aceasta vom descoperi cu atât mai deslușit care este opusul ei – adevărata sfințenie – și care este taina ca să ajungem la sfințenie.

Esența nelegiuirii

Ioan 13.18,21: Cel care mănâncă pâinea cu Mine și-a ridicat călcâiul împotriva Mea. ... După ce a spus acestea, Isus S-a tulburat în duh și a mărturisit și a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va vinde.”

Am auzit deja cum descrie Hristos păcatul lui Iuda (fără să-l numească), cu cuvintele: „Cel care mănâncă pâinea cu Mine și-a ridicat călcâiul împotriva Mea” (Ioan 13.18). Apoi, Domnul nostru adaugă într-un înțeles și mai tainic: „Vă spun că unul dintre voi Mă va vinde” (Ioan 13.21). Știm din celelalte evanghelii că Iuda L-a trădat pe Domnul pentru bani, că L-a vândut pentru treizeci de arginți, cum se spune în Matei 26.15. Trebuie să îmbinăm toate aceste elemente ca să obținem o imagine cuprinzătoare a păcatului lui Iuda.

Să ne întoarcem acum la expresia „cel care mănâncă pâinea cu Mine”. Aici nu este vorba despre faptul că treisprezece bărbați luau masa într-un restaurant, unde fiecare își plătea propria parte din costuri. La această ocazie, ca și la multe ocazii din trecut, Domnul Isus era gazda, care în noblețea Sa iubitoare îl invitase pe Iuda ca pe musafirul Său personal, ca să-și împartă masa cu el. În afară de mâncarea de pe masa Lui, Domnul Isus îi dăduse lui Iuda diferite privilegii mari și daruri. El îl numise apostol, îi trasase ca sarcină să iasă împreună cu ceilalți apostoli ca trimis al Său, să predice Împărăția lui Dumnezeu. Este chiar posibil că Iuda, exact ca și ceilalți apostoli, primise putere să facă minuni, cu toate că Iuda n-a fost nimic altceva decât un necredincios (și Domnul nostru știa aceasta – vezi Ioan 6.70,71). Este posibil ca oameni, care nu sunt credincioși, să facă minuni în Numele lui Isus (vezi Matei 7.22)? Mai mult decât atât, lui Iuda i-a fost încredințată funcția de casier al grupului de apostoli: el purta punga cu bani, care conținea toți banii pe care îi posedea Isus și din care Iuda își însușise bani de mai multe ori, ilicit (Ioan 12.6). Dar trecând cu mult dincolo de acestea – peste aceste privilegii înalte, daruri și funcții onorabile – Hristos îi oferise lui Iuda prietenia Sa personală. Hristos ar fi putut să-l trateze pe Iuda ca pe un subofițer dintr-o tabără militară, al cărui rang, deși important, nu era suficient ca să mănânce împreună cu comandantul suprem al taberei și încă și mai puțin împreună cu președintele țării – dar nu, Isus îl avusese permanent la masa Lui pe Iuda și îi oferise nu numai mâncare Sa, ci și prietenia Sa personală.

Și păcatul lui Iuda? El acceptase toate darurile lui Hristos, se bucurase de toate privilegiile, chiar mâncase mâncarea de la masa lui Hristos – și totuși n-a avut timp pentru dragoste sau loialitate față de Hristos personal. Sigur! El se făcuse că era prietenul lui Hristos și slujitorul Său loial, dar el nu-L iubea pe Hristos. În ceea ce privește loialitatea sa: când s-a ivit ocazia, el n-a furat numai banii lui Hristos din casa (de bani), ci a vândut și prietenia lui Hristos și în plus pe Hristos personal.

Gravitatea păcatului lui Iuda

Există în viață unele lucruri care sunt atât de sfinte, încât este imposibil să se exprime valoarea lor în bani, iar cineva care ar fi pregătit să le vândă pentru bani, va fi disprețuit de orice om care gândește corect. Prietenia este unul dintre ele, loialitatea este al doilea. Este chiar foarte posibil că cineva spionează într-o țară străină și că va fi admirat de compatrioții săi pentru curajul său și pentru solitudinea sa. Dar cineva care este pregătit să-și vândă propria țară, atâta timp cât prețul este suficient de mare, este privit de compatrioții săi cu scârbă și dezgust, ca unul care se face vinovat de cea mai cumplită perversiune a valorilor morale. Dacă este depistat și închis, atunci, în mod obișnuit este împușcat. Și ce să spunem despre cineva care ar fi pregătit să-și vândă mama unui negustor de sclavi, pentru o plată regească?

Iuda a acceptat toate darurile lui Hristos și a mai furat și banii din casa (de bani) comună. Aceasta a fost cu siguranță o afacere josnică și de disprețuit. Dar, în fond, ce însemna pentru Hristos pierderea câtorva monede? Când Iuda a acceptat toate darurile lui Hristos, a mâncat cu El ca oaspete al Său, a simulat prietenie pentru El, a mâncat mâncarea de la masa Lui, iar după aceea L-a vândut pe bani atât pe Hristos însuși, cât și prietenia Sa – aceasta am putea s-o echivalăm numai cu o lovitură personală de pumnal în inima lui Hristos. Hristos nu era un stoic fără sentimente. Ani mai târziu, când Ioan și-a adus aminte de masă și a descris-o

pentru noi, încă putea să-și amintească permanent și să-și readucă în memorie tristețea pe care Isus a manifestat-o când a prevestit: „Adevărat, adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va vinde” și cum se spune acolo: „S-a tulburat în duh”.

Isus nu era un om obișnuit sau un teolog sau un învățător extraordinar, strălucit. În orice caz, trădarea lui Iuda încă ar fi fost suficient de rușinoasă, dar Isus nu era un Om obișnuit, El era Fiul lui Dumnezeu. Să accepte darurile și mâncarea lui Isus și apoi să-L respingă era echivalent cu a accepta darurile lui Dumnezeu și apoi să-L respingă pe Dumnezeu. Să-L trădeze pe Isus și prietenia Sa era același lucru cu a-L trăda pe Dumnezeu și prietenia Sa. Pământul, pe care Iuda l-a înfipt în inima lui Isus, a trecut prin inima lui Dumnezeu Însuși.

Inima lui Iuda: omenirea în miniatură

Purtarea lui Iuda ni se pare a fi destul de extremă, dar atitudinea lui este mai generală decât vei crede, poate. Iuda a acceptat darurile lui Hristos, dar el n-avea timp să simtă dragoste sau loialitate pentru Hristos personal și există mase de oameni care acceptă darurile lui Dumnezeu și se bucură de ele și au la fel de puțin timp să simtă pentru Dumnezeu dragoste și loialitate. Ei Îl tratează pe Dumnezeu, pe Creator, exact cum L-a tratat Iuda pe Hristos.

Peste tot în jurul nostru zac răspândite în natură daruri bune, adesea extraordinare, așa că putem să ne bucurăm de ele, fiind inclusă pâinea noastră zilnică. Dar în viață există încă mai mult decât puterile impersonale ale naturii. În spatele naturii bate inima unui Creator personal și darurile naturii sunt invitațiile Sale prietenoase pentru noi, să căutăm prietenia noastră personală cu El. Mase de oameni acceptă darurile și se bucură de ele, dar n-au niciun interes pentru Dătătorul divin; ei nu simt nicio îndatorire să-l fie recunoscători, nicio dragoste pentru El, nicio loialitate față de El, nicio dorință după prietenia Sa. Ei se poartă ca și când El n-ar exista. Și mai rău: ca să aibă mai mulți bani, o poziție mai bună în societate, să câștige mai mult prestigiu în lume, mulți sunt pregătiți să-L trădeze pe Fiul lui Dumnezeu și să renunțe la credința în Dumnezeu, ca să aibă succes în lume. Acesta este adevăratul nucleu, adevărata esență a nelegiurii. Ca să fii nelegiuit nu trebuie să faci nici crimă, nici jaf bancar, nici să comiți adulter sau să torturezi copiii mici. Tot ce trebuie să faci este să accepți darurile lui Dumnezeu, dar să n-ai dragoste sau timp pentru Dumnezeu Însuși. Când faci aceasta rănești inima lui Dumnezeu și profanezi și mai mult totul în această viață.

Un păcat vechi

Această atitudine nelegiuită, greșită, a inimii este aceeași atitudine la care satan i-a momit la început pe Adam și pe Eva. Geneza 3 descrie cum satan a arătat spre pomul cunoștinței binelui și al răului și a făcut-o pe Eva atentă că ar fi bine să mănânce din el, adică bine pentru „mulțumirea trupească” și că este atrăgător ca să facă înțelept, adică pentru „satisfacția intelectuală”; și el a mințit-o pe Eva că este posibil să savureze aceste lucruri minunate – spus pe scurt: să se bucure deplin de ce era viață și aceasta independent de Dumnezeu și fără respect față de El sau de Cuvântul Său. Adam și Eva au crezut minciuna și aceasta a dat omenirii imediat o altă orientare în raport cu viața, cu sursa vieții și cu relația din cadrul ei. Binefacerile vieții n-au mai fost privite ca daruri din mâna iubitoare a lui Dumnezeu, de care ar fi putut să se bucure în părtășie cu El și prin care inimile lor ar fi fost atrase în părtășie tot mai

strânsă cu Dumnezeu, astfel încât prietenia cu Dumnezeu trebuia să dăinuie veșnic în cerul Său, când s-ar fi sfârșit viața pe pământ și darurile vremelnice ale acestei vieți. Deci, binefacerile vieții au devenit o țintă în sine, în care inimile au fost dezlipite de Dumnezeu, în loc să fie atrase spre El. În plus, înstrăinarea lor de Dumnezeu a avut grijă să le fie teamă de Dumnezeu. Dumnezeu a devenit cineva de care trebuie să te sperii și El nu mai era izvorul bucuriei vieții lor, ci o amenințare pentru această bucurie. Și otrava acestei atitudini greșite în raport cu Dumnezeu a pătruns în arterele fiecărei ființe omenești.

Acesta este păcatul tipic al lumii, atât de mult încât Biblia folosește adesea cuvântul „lume” într-un sens rău, anume ca să arate conviețuirea umană care organizează și acționează pe baza acestei atitudini greșite împotriva lui Dumnezeu. Mai târziu vom găsi în acest curs multe exemple despre lucrul acesta.

În plus, oamenii născuți din nou nu sunt singurii care sunt caracterizați prin acest păcat. Și adevărații credincioși sunt mereu foarte tare atrași și trebuie să fie sfătuiți de cuvintele apostolului Ioan: „Nu iubiți lumea, nici cele din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume” (1 Ioan 2.15,16). Nu este așa, că lucrurile frumoase din viață sau chiar doritul lor sunt greșite în sine. Dumnezeu, așa ne spune Biblia, ne dă toate din belșug ca să ne bucurăm de ele (1. Timotei 6.17). Lucrul rău se întâmplă atunci când lucrurile frumoase ale acestei vieți (sau orice altceva) ne dezlipesc inima de Dumnezeu – aceasta este atitudine lumească și esența nelegiurii. Imaginează-ți un om bogat, care hotărăște să organizeze în mod deosebit aniversarea de 18 ani a fiului său, prin aceea că îi dăruiește un avion privat; și apoi imaginează-ți că fiul acceptă cadoul fără să-i mulțumească tatălui său, se așază în cabină, se lansează și zboară de acolo și în restul vieții sale nu se mai întoarce ca să-și viziteze tatăl. Ce am gândi despre un astfel de fiu? Și cum s-ar simți tatăl?

Esența sfințeniei

Dacă acesta este principiul de bază al nelegiurii, atunci putem să deducem de aici nemijlocit, că esența sfințeniei este exact contrariul. Nu înseamnă așa de mult faptul că eu mă țin de o listă de reguli – chiar dacă mai târziu Hristos ne va aminti de ea -, ci mai degrabă ca noi să ținem poruncile Sale, dacă Îl iubim. În fond, adevărata sfințenie este un devotament perseverent, plin de dragoste față de Persoanele divine.

Pentru că oamenii nu înțeleg aceasta, uneori sunt determinați să țină cont de tot felul de practici legaliste, care au o aparență exterioară de sfințenie, dar lasă să le lipsească principiul de bază. De exemplu, sunt creștini care permanent mai poartă haine ca în Evul Mediu, cu convingerea că purtarea de îmbrăcăminte modernă este nelegiuit. Nu este treaba noastră să judecăm starea lăuntrică a inimilor lor, dar putem fi siguri că este posibil să poarte haine demodate și pe lângă aceasta să se țină de tot felul de reguli stricte și totuși să aibă în inimă pentru Mântuitorul puțină sau nicio dragoste sau devotament activ față de El personal. Nici chiar predicatorii sau teologii nu sunt imuni față de această primejdie. Este posibil să studieze Sfânta Scriptură numai profesional sau ca hobby și să predice despre Biblie numai ca să se bucure de sentimentul puterii vorbitorului asupra unui număr mare de ascultători, și totuși să aibă inima foarte departe de Domnul și pe lângă aceasta să fie caracterizat de o lipsă de

dragoste personală pentru El. Și este posibil, de asemenea, că unii predicatori – apostolul Iuda avertizează față de lucrul acesta – datorită poziției, a carierei sau a câștigului bănesc sunt neloiali față de Hristos din punct de vedere moral, spiritual și teologic.

Dacă dorim mereu să devenim mai sfinți, trebuie să fim mereu mai dedicați Domnului, permanent să-L iubim mai profund și mereu să-L slujim mai devotat. Dar dacă aceasta este așa, chiar cei mai înfocați credincioși vor fi primii care își vor da seama că dragostea lor pentru Hristos nu este așa de caldă și de constantă cum ar trebui să fie. Tensiunile vieții, bucuriile, situațiile de criză și de conflict – ele răpesc energia și trag loialitățile în alte direcții și răcesc dragostea față de Hristos. Oare ce ar putea să încălzească din nou dragostea, să reînnoiască devotamentul și cum va reacționa Hristos apoi față de noi, care vede și cunoaște caracterul schimbător al inimii noastre, și chiar și infidelitatea noastră față de El?

Întrebarea ne conduce înapoi, la camera de sus, ca să vedem cum a reacționat Hristos față de Iuda, cum îl identifică pe trădător și prin ce mijloace a demascat El trădarea lui Iuda.

Demascarea trădării omului

Hristos i-a dat lui Iuda bucată de pâine

Ioan 13.22-30: Ucenicii se uitau unii la alții, neînțelegând despre cine vorbea. Și la masă era culcat la sânul lui Isus unul dintre ucenicii Săi, pe care-l iubea Isus. Simon Petru deci i-a făcut semn să întrebe cine este acela despre care vorbește. Iar el, plecându-se pe pieptul lui Isus, l-a spus: „Doamne, cine este?” Isus a răspuns: „Acela este, căruia Eu, după ce voi înmuia bucățica, i-o voi da”. Și, înmuind bucățica, i-a dat-o lui Iuda, al lui Simon, Iscarioteanul. Și, după bucățică, atunci a intrat satan în el. Isus i-a spus deci: „Ceea ce faci, fă repede!” Dar nici unul dintre cei care stăteau la masă n-a înțeles de ce i-a spus aceasta. Pentru că unii gândeau că, fiindcă Iuda avea punga, Isus îi spusese: „Cumpără cele de care avem nevoie pentru sărbătoare, sau să dea ceva săracilor.” Deci, primind acela bucățica, îndată a ieșit. Și era noapte.

Când Domnul Isus a anunțat: „Unul dintre voi mă va vinde”, probabil că Iuda trebuie să fi înțeles, în sfârșit, că Domnul Isus știa ce avea el de gând. Dar încă niciunul dintre cei din camera de sus nu știa cine era trădătorul. Și ei se uitau țintă unii la alții și se întrebau, oare despre cine vorbește Isus. Dar unul dintre ei, apostolul pe care-l iubea Isus, stătea mai aproape de El. De aceea, Petru i-a făcut acestui ucenic un semn, ca să-i sugereze să-L întrebe el pe Isus la cine se referă; și rezemat de Isus, acest ucenic l-a întrebat și a spus: „Doamne, cine este?” Acum venea momentul dramatic, ca Isus să-i smulgă masca trădătorului. Cum va face El lucrul acesta? El ar fi putut s-o facă pe când întindea spre el, tăcând, degetul acuzator, în timp ce Iuda stătea pe locul său, tresărind de spaimă. Dar El s-a decis să n-o facă în felul acesta. El ar fi putut să pronunțe numele lui Iuda și în afară de aceasta să atașeze o acuzație distrugătoare din cauza trădării. Aceasta i-ar fi insuflat teamă.

Cu siguranță că ne vom aminti de multe alte ocazii, când Domnul a fost nevoit să pună la stâlpul infamiei păcatul oamenilor răi. Cât de înspăimântătoare trebuie să fi fost, de exemplu, privirea ochilor Săi fulgerători și biciul ridicat, când Domnul i-a alungat din Templu pe

schimbătorii de bani (Ioan 2.14-17)! Cât de distrugătoare trebuie să fi sunat condamnarea anumitor cărturari și farisei: „Șerpi, pui de năpârcci! cum veți scăpa de judecata gheenei?” (Matei 23.33)! Dar profanarea casei lui Dumnezeu, concepția greșită despre caracterul lui Dumnezeu, prigonirile profeților lui Dumnezeu și asuprirea săracilor sub masca slujirii lui Dumnezeu erau păcate care L-au determinat pe Domnul cu aceste ocazii la astfel de pedepse aspre. Hristos nu putea să privească inactiv cum alți oameni au fost prejudiciați spiritual de oameni ipocriți, prin perversități de slujbă religioasă.

Dar aici, în camera de sus, nu erau alți oameni cărora puțin după aceea trebuia să li se facă ceva rău. Păcatul lui Iuda L-a uimit pe Hristos Însuși, și anume, prin faptul că Iuda trebuia să înfigă în inima lui Hristos o săgeată otrăvită. Cu ce cuvinte și cu ce ton și cu ce atitudine trebuia El să dezvăluie trădarea acestei năpârcci față de propria Sa Persoană? În răspunsul la întrebarea lui Ioan, cine era trădătorul, El a spus: „Acela este, căruia Eu, după ce voi înmuia bucată, i-o voi da». Și, înmuind bucată, i-a dat-o lui Iuda, al lui Simon, Iscarioteanul”. Această acțiune elocventă era mai mult decât felul obișnuit pentru a denunța un trădător. Iuda, așa ne amintim, acceptase în ultimii trei ani pâinea lui Hristos și simulase că este prietenul Său. Acum era pe punctul să-L arunce înapoi în față pâinea prieteniei lui Hristos, ca să-L trădeze pe Hristos. Cum va reacționa Hristos la aceasta? Prin faptul că El îi oferea încă o dată aceeași pâine. El nu i-a cerut socoteală cu vorbe arzătoare. Nu s-a ajuns la cuvinte înțepătoare, de ocară. Domnul a oferit simplu această bucată de pâine și a spus cu aceasta, nerostit, dar limpede: Iuda, tu ai acceptat pâinea prieteniei Mele și cu toate acestea ai ridicat călcâiul împotriva Mea. Acum ești pe punctul să Mă vinzi; știi toate acestea, totuși, Iuda, îți ofer încă o dată pâinea prieteniei Mele. Nu vrei s-o iei? – Această atitudine nu era cinică sau sarcastică. Și nici n-a fost o încercare să obțină favoarea lui Iuda. Aceasta era ultima încercare, sinceră, ca să-l salveze de iadul ales chiar de el. Dacă, după legile nescrise ale ospitalității vechiului Orient Mijlociu, un amfitrion lua o bucată de pâine, o scufunda în castronaș și o întindea personal musafirului său, aceasta nu însemna numai că el îl onora pe musafir prin aceea că îi oferea o bucată deosebit de gustoasă din mâncarea ospățului său; ci însemna mai presus de aceasta, că el îl considera pe oaspete potrivit să fie prietenul său loial. Și putem fi siguri, chiar și în acest moment solemn și dramatic pe drumul lui Iuda spre iad, că atitudinea Domnului de a-i oferi o bucată de pâine era sinceră, oricât de târziu era în timp ca să-l pătrundă pe Iuda cu prietenia și cu dragostea Sa și totodată cu iertarea, anularea datoriilor și la sfârșit cu slava, care erau incluse în ele.

Reacția lui Iuda

Cum se simțea Iuda în acest moment, nu ni se povestește. Sărmanul Iuda! De ce n-a strigat din nenorocirea inimii sale: Doamne, nu știam că Tu erai, dar acum văd că ai descoperit totul. Sunt mistuit de această dorință rea și de disprețuit după bani și putere, care mă determină să Te vând și să Te predau, dar deoarece știi totul despre mine și totuși îmi mai oferi bucata de pâine a prieteniei Tale loiale, atunci, aceasta este, într-adevăr, tot ce am nevoie. Diavolul însuși pare să mă aibă tare în strânsoarea sa, ca să mă tragă în iad. Salvează-mă de mine însumi, salvează-mă din îngrozitoarea mea stricăciune! – Și putem fi siguri: Dacă Iuda ar fi strigat aceasta, atunci ar fi observat că atitudinea lui Hristos cu întinderea încoace a bucatii de pâine era într-adevăr reală. Hristos l-ar fi salvat și i-ar fi rămas totdeauna loial, dar așa n-a mers. Iuda a acceptat bucata de pâine, dar aceasta a fost din nou o faptă ipocrită. El a

acceptat bucata de pâine, dar a mers mai departe cu planurile sale, nepregătit pentru pocăință, ca să-L trădeze pe Dătător. El luase hotărârea sa definitivă și după ce luase pâinea „a intrat satan în el”, cum scrie Ioan. După ce luase bucata de pâine a ieșit îndată.

Care este deci reacția lui Hristos la această nouă și ultimă respingere a prieteniei și a salvării Sale? N-a trebuit să se ajungă la condamnare furtunoasă, tunătoare. Tot ce i-a spus Hristos lui Iuda, care ieșea pe ușă, a fost: „Ceea ce faci, fă repede!” Nimeni de la masă n-a înțeles în acest moment ceva din semnificație. Ei gândeau - așa spune Ioan -, „fiindcă Iuda avea punga, Isus îi spusese: Cumpără cele de care avem nevoie pentru sărbătoare, sau să dea ceva săracilor”. Imaginează-ți, dacă poți, pe ce ton normal și cu ce privire și atitudine cu totul normale vorbea Isus: ca și când S-ar fi adresat ucenicilor Săi, ca să-i însărcineze să dea ceva săracilor, pe același ton a făcut Domnul ultima Sa remarcă față de Iuda. La fel de impresionantă este mențiunea pe care o face Ioan aici, că ucenicii au înțeles greșit de tot cuvintele lui Hristos față de Iuda (înainte de toate chiar, mențiunea că Iuda avea punga; nota traducătorului).

Aceasta ne amintește de o relatare pe care Ioan a scris-o cu câteva versete mai înainte, în Ioan 12.1-8. Cu această ocazie, Maria, sora lui Lazăr, își exprimase recunoștința, dragostea și simpatia față de Domnul Isus prin faptul că ea a uns picioarele lui Isus cu un vas întreg, plin cu mir de nard, care valora cel puțin plata unui an întreg. Lui Iuda, o asemenea dăruire pentru Hristos i se părea absurdă, exagerată, și și-a exprimat critica cu vorbele: „De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de dinari și să se fi dat săracilor?” Ioan mai adaugă că Iuda nu se interesa sincer de săraci, pentru că era un hoț; și pentru că el avea punga comună, când mirul era vândut și mijloacele bănești erau intrate în pungă, atunci el ar fi avut ocazia să-și ia o bună parte din ele pentru sine.

Dar făcând abstracție de aceasta și, ceea ce este mult mai grav, ce îl supăra cu adevărat era că cineva a putut gândi că Isus era vrednic de o asemenea simpatie extrem de prețioasă și că cineva îl iubea atât, încât să cheltuiască atâția bani pentru El. El personal l-a slujit lui Isus atâta timp cât i-a convenit lui: de dragul poziției, a puterii și a banilor care îi veneau de aici. Dar să-L iubească personal pe Isus? De ce să-L iubească cineva așa pe Isus? El, precis nu! El nu putea să înțeleagă cum și de ce cineva făcea aceasta altfel. Și acum n-o va mai înțelege. Dacă ar fi primit nu numai bucata de pâine, ci și ceea ce simboliza ea, atunci ar fi descoperit ca urmare, cu uimire mereu crescândă, ce însemna prietenia lui Hristos pentru toți cei care o acceptă. Dar când frânsese bucata de pâine, el și-a baricadat pentru ultima oară inima pentru dragostea și prietenia lui Hristos. El a ieșit imediat afară și, așa spune Ioan în 13.30, „era noapte”. Normal că era literalmente noapte, dar această propoziție arată, firește, mai mult decât un anumit moment. În acest moment, satan, ale cărui propuneri Iuda le primise mai înainte binevoitor (Ioan 13.2), ca aliat în lupta sa, ca să păstreze independența sa față de Isus, n-a plecat pentru a-i da lui Iuda libertatea așteptată, ci a intrat în Iuda (Ioan 13.27), l-a biruit și a făcut din el un sclav supus. Astfel a ieșit Iuda afară, într-o noapte de neîntrerupt întuneric moral și spiritual, care nu va vedea lumina zilei.

Iuda nu este decât un exemplu extrem despre ce se va petrece, potrivit avertizărilor Bibliei, cu cei care îl resping definitiv pe Dumnezeu și pe Fiul Său. Dar aceasta este îngrozitor, spune cineva. Tu spui într-adevăr că Dumnezeu va lăsa oameni să se ducă în iad sau îi va conduce

personal acolo, numai pentru că au refuzat să creadă în Isus Hristos și să-L primească? Dacă este așa, atunci cine va putea să respecte un astfel de Dumnezeu sau să creadă în El? Nu se spune despre El că este un Dumnezeu al dragostei?

Desfășurarea gloriei lui Dumnezeu

Dar tocmai acest răspuns ne determină să luăm seama la ce spune Isus după ce ieșise Iuda.

Ioan 13.31,32: Deci, când a ieșit el, Isus a spus: „Acum este glorificat Fiul Omului și Dumnezeu este glorificat în El. Dacă Dumnezeu este glorificat în El, și Dumnezeu Îl va glorifica în Sine Însuși și Îl va glorifica îndată”.

Nici alegerea lui Iuda ca apostol, nici că el este acela care-L va trăda pe Domnul, nu l-au silit pe Iuda să-L trădeze pe Domnul. Imaginează-ți că privești dintr-un elicopter în jos și vezi două mașini într-un loc îngust, gonind cu mare viteză una spre cealaltă. Atunci vei putea prezice că se vor ciocni cu siguranță. Dar nu prezicerea ta, oricât de corectă este, va pricinui ca ele să se ciocnească; accidentul va fi vina șoferilor. La fel a fost și cu Iuda. Isus a știut dinainte și a văzut dinainte că Îl va trăda, dar aceasta n-a cauzat ca Iuda să-L trădeze, și nici n-a fost o scuză pentru fapta sa. Fapta lui Iuda era ceea ce a vrut el să facă de bunăvoie, din păcătoșenia inimii sale.

Cu siguranță că nici satan n-a avut în vedere profețiile Vechiului Testament, pentru a le împlini -, care au spus că Mesia trebuia să moară -, când a introdus în mintea lui Iuda gândul să-L trădeze pe Isus. El a acționat potrivit intrigilor propriei sale minți. După felul său decăzut și diabolic de a gândi, trădarea lui Isus și moartea Sa pe cruce nu puteau fi decât înfrângerea totală pentru Isus. Moartea prin răstignire era cea mai rușinoasă pedeapsă care era cunoscută în lumea veche. Dezonoarea de a muri așa ar scufunda cauza lui Isus într-un ocean de rușine. Și de aceea a considerat el aceasta ca pe o faptă deosebită de strategie, când l-a „întors” de-a dreptul pe unul dintre apostolii aleși de Isus, ca să-L vândă pe Domnul și prin aceasta să-L înjosească public.

Dar cum a greșit satan aici: Fiul lui Dumnezeu a venit în lumea noastră cu scopul să moară de moarte pe cruce și știind dinainte că Iuda L-ar vinde pentru această moarte, l-a ales, bine chibzuit, ca apostol. Și apoi, când Iuda a părăsit definitiv camera de sus ca să îndeplinească această faptă îngrozitoare, Hristos i-a poruncit: „Ceea ce faci, fă repede!” (Ioan 13.27). În loc ca rușinea crucii să distrugă onoarea lui Hristos, suferința crucii va însemna cea mai mare desfășurare a slavei lui Dumnezeu și a Fiului Său, pe care a văzut-o lumea vreodată sau, mai ales, pe care o va mai vedea vreodată. Acesta este motivul pentru care Hristos a declarat după ce Iuda ieșise și răstignirea Sa bătea la ușă: „Acum este glorificat Fiul Omului și Dumnezeu este glorificat în El”.

Din momentul când satan mânăjise inima omenirii cu presupunere defăimătoare, greșită, despre caracterul lui Dumnezeu, Dumnezeu făcuse planuri pentru această clipă și a acționat în acest sens. La timpul Său, propriul Fiu al lui Dumnezeu pășise pe planeta noastră răsculată, apoi a venit punctul culminant când Creatorul întrupat a stat față în față în camera de sus cu creatura care era gata să-L trădeze pentru moartea pe cruce. Acum trebuia lumea

să vadă cine este Dumnezeu. Acum trebuia ca felul de a proceda al lui Dumnezeu cu acest trădător să arate exact ce era în inima lui Dumnezeu. Bine chibzuit și în deplină cunoștință a ceea ce făcea Iuda, El i-a oferit lui Iuda pâinea prieteniei. Oricât de impresionantă a fost această atitudine, ea constituia totuși numai preludiul desfășurării și mai maiestuoase a gloriei lui Dumnezeu pe Golgota.

Că Isus a înmuiat bucata de pâine și i-a dat-o lui Iuda, aceasta l-a demascat pe trădător și trădarea sa. Tot așa, faptul că Dumnezeu l-a dat pe Fiul Său în mâinile oamenilor, a demascat ura răzvrătită a omului împotriva lui Dumnezeu: „Acesta este moștenitorul” spuneau ei, „veniți să-L omorâm, ca moștenirea să fie a noastră”. Dar în acest moment, când îi pironeau mâinile și picioarele pe cruce, Dumnezeu l-a oferit lumii pe Hristos ca pâine a prieteniei Sale, ca îmbucătura prieteniei Sale, ca o garanție a dragostei Sale iertătoare și veșnice pentru toți cei care ar avea regrete și care Îl vor primi cu sinceritate și adevăr.

„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile” (2. Corinteni 5.19). „Dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atât mai mult, fiind îndreptățiți acum prin sângele Lui (sau în sângele Lui, adică în puterea acestuia), vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Pentru că, dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui (sau în viața Lui, adică în puterea acesteia)” (Romani 5.8-10). Și la noi, în secolul nostru, vine chemarea lui Dumnezeu prin apostolii lui Hristos: „Noi, deci, suntem trimiși împuterniciți pentru Hristos (sau în locul lui Hristos, ... pentru Hristos), ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El”.

Dacă după această chemare oamenii acceptă toate darurile naturale de la Creator, dar resping bucata de pâine înmuiată a prieteniei Sale, vor ieși, ca Iuda, într-o noapte de întuneric veșnic, unde nu ajunge lumina prieteniei lui Dumnezeu și cunoașterea sfințeniei lui Dumnezeu arde ca un foc care nu se stinge. Dar pentru aceasta vor trebui să se considere răspunzători numai pe ei înșiși. Apoi, după ce Iuda ieșise, Isus a spus: „Acum este glorificat Fiul Omului și Dumnezeu este glorificat în El”. Dar a adăugat: „Dacă Dumnezeu este glorificat în El, și Dumnezeu Îl va glorifica în Sine Însuși și Îl va glorifica îndată”. Isus a prevăzut aici ce va urma după moartea Sa pe cruce: învierea Sa și înălțarea Sa de către Dumnezeu, în cel mai înalt rang de putere în univers și de asemenea numirea Lui ca Judecător și Domnitor al întregii omeniri. Dumnezeu va cere cândva ca toți genunchii din cer și de pe pământ și din iad să se plece și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domn – vrednic să exercite stăpânirea asupra întregului univers și să primească supunerea și serviabilitatea respectuoasă de la orice făptură care gândește. Și când Dumnezeu va face aceasta, atunci oricine va recunoaște că Dumnezeu nu este un tiran. Dreptul Său moral de a pretinde supunerea și închinarea întregului univers nu va fi întemeiat numai pe atotputernicia Sa, ci și în Numele lui Isus, care S-a umilit ca să spele picioarele ucenicilor Săi, să ofere pâinea prieteniei Sale chiar unui Iuda și să moară pe cruce pentru întreaga omenire.

Noul Testament sintetizează aceasta după cum urmează:

„Hristos Isus, care, fiind în chip de Dumnezeu, n-a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine Însuși (S-a dezbrăcat sau S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor. Și, la înfățișare (sau atitudine, aspect exterior) fiind găsit ca un om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și *chiar* moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume (sau după alte versiuni: I-a dat Numele) care este mai presus de orice Nume, ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ și orice limbă să mărturisească, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn” (Filipeni 2.6-11).

Tradus de la: [Heiligkeit - am Beispiel Judas erklärt](#)

Titlul original: „The Exposure of Judas’s Treachery”
în *In the School of Christ: Lessons on Holiness in John 13–17*.

Traducere: E. R.